

Борьо. — Какво е то? —

Мара. — Мжчи се да скрий. Нищо, нищо.

Борьо. — Става. Дай да видя де! Нали трѣбва да подпиша

Мара. — Избѣгва на вѣнъ съ призовката.

Борьо. — Кѣмъ Майка си. За какво е: не пита ли? —

Баба Нейка. — Казва, че въ три дена трѣбвало, доброволно ли го каза или какъ бѣше, да платишъ борча!

Борьо. — Въ три дена!

Мълчание.

Баба Нейка. — Този борчъ, гдѣто стана гарантъ. Днесъ и Мари казвамъ, тя не вѣрва. На тебе казахъ и ти се разсърди. На сега, въ три дена толкова пари — — — 5000, гдѣ се намѣрватъ.

Йовка. — Щомъ вижда унието по лицето на Боря. Нѣма защо да се грижишъ, най сетнѣ, когато човѣкъ нѣма — душата му нѣма да взематъ я!

Борьо. — Отива при вратата. Мара! Мара!

Гласана Мара. — Какво? —

Борьо. — Донесъ призовката тукъ! Азъ всичко разбрахъ!

Йовка. — Не бива да се трѣвожишъ! Трѣбва съ хладнокрѣвие да поервѣваме незгодитѣ

Борьо. — Съ виздишка. Хубаво е да бжде човѣкъ хладнокрѣвенъ. Но! Вика. Мара! — Стига сме държели човѣка да чака.

Мара. — Влиза зачервена и гледа свекърва си ядосана.

Борьо. — За какво трѣбва да се крий? — Каквото има ще се тегли! Дай да подпиша!

Мара. — Подава призовката.

Борьо. — Подписва, подава я на Майка си. Три-дневенъ срокъ! Та азъ въ три години немога ги намѣри!

Йовка. — За убодрение. Но какво ще ви направятъ: кжша нѣмашъ, другигъ нѣща сж необходимости! вѣтръ!

Борьо. — натъженъ. Но да дойде, сждебенъ приставъ въ домътъ ми! Да се разплачатъ дѣцата! Да се развика майка ми! Оплуша се на стола си.